

νά τρέχουσιν τὰ μὲν μάδια του τῶαί νά ν' ἀκρολουσμένο;
Κάσ.

Ἡ Νιουριά μου πάνδηξεν ὦρια ἀκρολουσμένη
Κάρπ. || Ποίημ.

Μιὰν ἡμέρ' ἀπελπισμένη τῆς Ἑλλάδος ἡ ψυχὴ
μὲ ματιὰ δακρυλουσμένη γύρω ἐκοίτα σιωπηλὴ
Φ. Πανᾶ, ἐνθ' ἄν.

δακρυόλουστος ἐπίθ. Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ.,
164 καὶ 403 Γ. Βλαχογιάνν., Γῦροι ἀνέμ., 12 Κ. Παλαμ.,
Γράμματ. 1, 117 δακρυόλουστος Γ. Στρατήγ., Τί λέν τὰ
κύμ., 74.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ τοῦ
ἐπίθ. *λ ο υ σ τ ὁ ς < λ ο υ ζ ω.

Ὁ λουσμένος μὲ δάκρυα ἐνθ' ἄν.: Ἡ δύναμις τοῦ Ρωμοῦ
πολλὴ τρυφεράδα δὲν ἀποδείχνει, δακρυόλουστη δὲν εἶναι,
εἶναι σὰν ξερούτσικη καὶ τὸ ἐγὼ τῆς πάντα κοιτάζει Γ. Ψυ-
χάρ., ἐνθ' ἄν., 463 Φέρουνε τὴ νύφη δακρυόλουστη μὲ τὴν
κορόνα 'ς τὰ μαλλιά Γ. Βλαχογιάνν., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ὡσὰν ὀνείρων πέρασμα θολῶν, συννεφιασμένων,
ὡσὰν ὀλόξανθων παιδιῶν δακρυόλουση ὁμορφιά
Γ. Στρατήγ., ἐνθ' ἄν. Συνών. δάκρυο λ ο υ σ μ ἔ ν ο ς

δακρυοματιάζω ἀμάρτ. δακρυομ-μαδιάζω Κάρπ. ἀ-
κρυομ-ματιάδζω Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ τοῦ
ρ. ματῖάζω.

Δακρύζω: Ἄσμ.

Μ-μὲ τί 'χεις καὶ πικραίνεσαι, γιατί' ἀκρυομ-ματιάδεις;
— Γιατ' ἔχω πόθον νὰ σέ 'ῶ καὶ 'ἐν εὐρίσκω μόο
(μόο = μόδο = τρόπον).

δακρυοπλημμυρισμένος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Γράμ-
ματ. 1, 28.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. δάκρυο π λ η μ μ υ ρ ῖ ζ ο μ α ῖ.

Ὁ βεβρεγμένος ὑπὸ δακρύων, ὁ πλήρης συγκινήσεως:
Οἱ προκατόχοί μας ἀνάλατοι, μὲ ὅλο τὸν περισσόλογο δα-
κρυοπλημμυρισμένο τους ἰδανισμό.

δακρυοπλημμύριστος ἐπίθ. Κ. Παλαμ., Γράμματ.
2, 180.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ τοῦ
ἐπίθ. *π λ η μ μ υ ρ ῖ σ τ ὁ ς < π λ η μ μ υ ρ ῖ ζ ω.

Ὁ πλημμυρισμένος ἀπὸ δάκρυα, ὁ λίαν συγκινητικός:
Λέ λειώνει σὲ δακρυοπλημμύριστα μοιρολόγια.

δακρυοποταμὸς ὁ, Ν. Δετζώρτζης εἰς Ν. Ἑστ. 17
(1935), 580 Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 143.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ
ποταμός.

Ὁ ποταμὸς ὁ οἶνει ὑπὸ δακρύων σχηματιζόμενος ἐνθ'
ἄν.: Κι ἂν τὴν κοίταζε πρὸς πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τό 'κανε
ἀπὸ οἶκτο καὶ μόνο, γιὰ τὸ δακρυοποταμό, ποὺ ἔβλεπε νὰ
τρέχῃ μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια του Ν. Δετζώρτζης, ἐνθ' ἄν. ||
Ποίημ.

Τὸ παράπονο τοὺς πῆρε καὶ ξανάδωσε ὁ καημὸς
κ' ἔγινε τοῦ τέκνου ὁ πόθος δακρυοποταμὸς
Κ. Παλαμ., ἐνθ. ἄν.

δακρυοποτίζω Κ. Παρορ., Στὸ ἄλμπουρ., 80 Σ. Σκίπ.,

Προσφυγ. Καημ., 88 δακρυοποτίζω Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 418.
Ἐκ τοῦ οὐσ. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ τοῦ
ρ. ποτίζω.

Ποτίζω οἶνει διὰ δακρύων ἐνθ' ἄν.: Στίχοι μαλακοί, δα-
κρυοποτισμένοι Κ. Παρορ., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Ὅταν ἐκεῖ, ἀπ' τ' ἀπλόχωρο ἐργαστήρι
τῆς δόλιας σας πατρίδας τὸ κιλίμι
τὸ ξακουστό, τὸ δακρυοποτισμένο,
ποὺ ὑφάνατε μὲ τέχνη καὶ ἐπιστήμη
Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

Ἐλα νὰ σέ γλυκασπασθῶ νὰ σέ δακρυοποτίσω,
κ' εὐθὺς ἄς ἀχνοσβήσω 'ς τοῦ Ἀδου τὴν ἐρμιά
Φ. Πανᾶ, ἐνθ' ἄν.

δακρυοπότιστος ἐπίθ. Α. Καρκαβίτσ., Ζητιᾶν., 97
Δ. Σάρρ., Εὐριπ. Μήδ., 28 — Λεξ. Δημητρ. δακρυοπότιστος
Γ. Σουρῆ, Ἀπαντ. 2, 217 Φ. Πανᾶ, Λυρικ. 67, 119 καὶ
407.

Ἐκ τοῦ ρ. δάκρυο ποτίζω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ δα-
κρυοποτίζω.

Ὁ οἶνει ὑπὸ δακρύων ἐμποτισμένος ἐνθ' ἄν.: Δακρυο-
πότιστος καημὸς. Δακρυοπότιστη ἀγάπη Λεξ. Δημητρ.
Μάτια δακρυπότιστα Δ. Σάρρ., ἐνθ. ἄν. || Ποίημ.

Πικρὸ καὶ δακρυπότιστο μασοῦνε τὸ ψωμί τους
κι ὦρα τὴν ὦρα καρτεροῦν κι ἄλλο νεκρὸ νὰ δοῦνε
Φ. Πανᾶ, ἐνθ' ἄν., 67.

Στεφανώσετε μὲ δάφνης δακρυπότιστα κλωνάρια καὶ τὰ
ξένα παλληκάρια.

Γ. Σουρῆ, ἐνθ' ἄν.

δακρυόπουλο τό, ἀμάρτ. δακρύον Πόντ. (Ἱμερ.
Σάντ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ.

Τὸ μικρὸν δάκρυ, θωπευτικῶς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἀπόψ' εἶδα σε 'ς σ' ὄρωμά μ' κι ἄς σὴ χαρὰ μ' ἐγνέψα
ἐράεψα καὶ κ' ἠῶρα σε, πολλὰ δακρόπα ἔξα (ὄρωμα =
ὄνειρον, ἐγνέψα = ἐξύπνησα, ἐράεψα = ἐζήτησα, ἔξα =
ἔχυσα) Ἱμερ.

Ἄλλοι ἐκεῖνον, π' εὐρίεται καὶ 'ς σὰ μακρὰ 'ς σὰ ξένα,
τὰ δακρόπα τ' σεπίζ'νε μαντήλᾳ μεταξένᾳ
(ἄλλοι = ἄλλοι, ἄλλ' οἱμοί) Σάντ.

δακρυοσταλαγμὸς ὁ, Ν. Ἑστ. 21 (1936), 78.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ
σταλαγμός.

Ἡ ροή, ὁ σταλαγμὸς τῶν δακρύων: Ποίημ.

Τοὺς δρόμους, ποὺ περνούσαμε μαζὶ
τοὺς πέρασα τὸ βράδυ χτέες μονάχη
καὶ κάθε πέτρα, κάθε τους γραμμὴ
καὶ τὰ θολὰ νεράκια τους κ' οἱ βράχοι
τὰ τάραξαν δακρυοσταλαγμοί...

δακρυοσταλαχτίτης ὁ, Μ. Τσιριμώκ., Δεκάστ., 28.

Ἐκ τῶν οὐσ. δάκρυο, διὰ τὸ ὅπ. βλ. δάκρυ, καὶ
σταλαχτίτης.

Ἡ σταγὼν δακρύου: Ποίημ.

Κ' ἐνῶ κοντά σου μὲ τραβοῦν μαγνήτες,
σκορποῦν ἄτρεμο φῶς, σὰν τοὺς πλανῆτες
τὰ μάτια σου, ποὺ δαμασκιά λεπίδια
μὲ σφάζουν κι' ὅταν δακρυοσταλαχτίτες
φαντάζουν στὰ ματόκλαδα, στολίδια.

